

Arrest

nr. 99 547 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Ngemba origine. U werd geboren (...) te Bamenda. U bent sympathisant van het SDF (Social Democratic Front). In 2004 nam u deel aan een betoging in Santa tegen de uitslag van de presidentsverkiezingen. U werd opgepakt en vastgehouden in het politiekantoor van Santa. Na twee maanden werd u zonder gevolg vrijgelaten. U kende geen problemen meer tot 2008. In februari 2008 nam u deel aan de algemene staking in Kameroen tegen de prijsverhogingen en de aanpassing van de grondwet die toeliet dat de president een onbepaald aantal termijnen aan de macht kon blijven. U werd opnieuw opgepakt en naar het politiekantoor van Santa overgebracht. Na een maand werd u overgeplaatst naar de gevangenis van Bamenda. Na twee maanden werd u vrijgelaten uit de gevangenis van Bamenda met de boodschap dat men niet

zou instaan voor de gevolgen als u nog een keer opgepakt zou worden. U kende geen problemen meer tot mei 2010. In die maand nam u deel aan een betoging tegen de benoeming van de leden van de kiescommissie ELECAM. De politie werd ingezet om de betoging te stoppen. U vluchtte weg en trok naar Tsjaad. U verbleef een tweetal weken in Djamena waarna u naar Turkije ging. In Turkije werd u aangehouden door de politie en werd u gezegd het land te verlaten. U trok naar Griekenland waar u op 6 augustus 2010 aankwam. In februari 2011 diende u in Griekenland een asielaanvraag in. U kreeg in afwachting van een beslissing een 'asielzoekerkaart' waardoor u op het Griekse territorium kon verblijven. De laatste maanden werd de situatie in Griekenland grimmiger en werden migranten steeds vaker geïdendeerd als oorzaak van de economische crisis. U besloot Griekenland te verlaten. Met behulp van een Albanese vriend, Mario, reisde u met een valse Franse identiteitskaart op 30 juli 2012 naar België. U kwam dezelfde dag aan in België waar u op 31 juli 2012 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielrelaas legt u een duplicaat van uw geboorteakte voor, uw studentenkaart van de universiteit van Buea, een visitekaartje van 'METAction', een Griekse NGO en een verslag van diezelfde NGO over uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking genomen kan worden. U verklaart geen politiek lidmaatschap te hebben maar sympathisant te zijn van het SDF.

U verklaarde buiten uw deelname aan de drie betogingen geen andere politieke activiteiten gehad te hebben (CGVS gehoorverslag p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat het SDF een legale politiek partij is en dat er geen sprake is van vervolging door de overheid op basis van het lidmaatschap van deze partij. Enkel militanten met gedegen politieke activiteiten kunnen slachtoffer worden van pesterijen zoals bedreigingen, discriminatie op de werkplek, sociale discriminatie, langere opsluiting na administratieve aanhoudingen,... Wie gewoon lid is en zich niet profileert door politieke activiteiten loopt dit risico niet. Gezien u enkel sympathisant van het SDF bent die louter deelnam aan enkele betogingen kan er niet gesteld worden dat u vervolging door de overheid dient te vrezen omwille van uw politieke sympathieën. Wat betreft de betoging van 2004 stelde u dat u samen met andere manifestanten werd opgepakt (CGVS gehoorverslag p.6). U werd ongeveer twee maanden vastgehouden in het politiestation van Santa en daarna zonder enig gevolg vrijgelaten (CGVS gehoorverslag p.7). U werd nooit van enig feit in beschuldiging gesteld (CGVS gehoorverslag p.6). U hernam uw leven in Kameroen en kende geen enkel probleem tot februari 2008 (CGVS gehoorverslag p.7). Met betrekking tot de algemene staking van februari 2008 dient vastgesteld te worden dat u verklaarde dat er tijdens de onlusten veel volk op straat was en dat u zonder specifieke reden werd opgepakt (CGVS gehoorverslag p.7). U werd niet in beschuldiging gesteld (CGVS gehoorverslag p.7). U werd na drie maanden detentie zonder gevolg vrijgelaten. U werd enkel gewaarschuwd dat bij u volgende arrestatie de politie niet zou instaan voor de gevolgen (CGVS gehoorverslag p. 7). Tot de manifestatie van 2010 kende u geen problemen meer (CGVS gehoorverslag p.7).

Wat betreft de manifestatie van mei 2010 dient opgemerkt te worden dat u deze ontvluchtte toen de politie werd in gezet. U kende geen problemen met de autoriteiten en u vertrok onmiddellijk naar Tsjaad. U zocht geen contact meer met uw familie of vrienden (CGVS gehoorverslag p. 8). Op de vraag of u gezocht werd kan u enkel zeggen dat uw familieadvocaat vertelde dat de situatie ernstig was en dat u weg moest (CGVS gehoorverslag p. 8). U heeft geen weet van een arrestatiebevel jegens u (CGVS gehoorverslag p.8). Gevraagd naar enig tastbaar bewijs dat u toen werd gezocht geeft u aan dit niet te hebben (CGVS gehoorverslag p. 8). Gevraagd of u actueel nog gezocht zou worden in Kameroen geeft u aan te denken van wel maar hiervan geen enkel bewijs te hebben (CGVS gehoorverslag p.8).

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen concrete elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan niet gesteld worden dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een duplicaat van uw geboorteakte voor. Dit document geeft een indicatie van uw identiteit die niet ter discussie staat. De door u neergelegde studentenkaart geeft aan dat u studeerde aan de universiteit van Buea, ook dit wordt niet in twijfel getrokken. Het verslag van de Griekse NGO 'METAction' over uw asielmotieven is gebaseerd op uw eigen verklaringen die u nogmaals uitgebreid hebt kunnen toelichten voor het CGVS. Dit document vermag niet om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van "de motiveringsverplichting zoals vervat in artikel 52 en 48/3 juncto 62 van de Wet van 15 december 19802 (Vreemdelingenwet)". Ter adstruering van het enig middel wordt uiteengezet wat volgt:

"DOORDAT de bestreden beslissing aan verzoeker de erkenning als vluchteling evenals de subsidiaire bescherming heeft geweigerd met een motivering die tegenstrijdig is en niet overeenstemt met de actuele gegevens in het dossier.

Verzoeker verklaarde tijdens het interview sympathisant te zijn van het SDF. Volgens de bestreden beslissing blijkt dat het SDF een legale politieke partij is en dat er geen sprake is van vervolging op basis van het lidmaatschap van deze partij. Enkel militanten met gedegen politieke activiteiten zouden slachtoffer kunnen worden van pesterijen zoals bedreigingen, discriminatie op de werkplek, sociale discriminatie, langere opsluitingen na administratieve aanhoudingen etc. Volgens het CGVS loopt iemand die gewoon lid is dit risico niet en geldt dit ook verzoeker omdat hij louter sympathisant is die deelnam aan enkele betogingen.

De bestreden beslissing geeft vervolgens een weergave van een aantal betogingen waarbij verzoeker werd opgepakt. Op de vraag of verzoeker nog gezocht werd kon verzoeker enkel antwoorden dat zijn familieadvocaat vertelde dat de situatie ernstig was en dat hij weg moest. Verzoeker gaf aan geen tastbaar bewijs in handen te hebben dat hij gezocht werd.

Op basis van deze vaststellingen komt het CGVS tot het besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land uit vrees voor vervolging heeft moeten verlaten of dat hij bij een eventuele terugkeer een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

De motivering is tegenstrijdig: enerzijds vermeldt men dat verzoeker als loutere sympathisant die enkel deelnam aan een aantal betogingen geen risico loopt, en anderzijds maakt men melding van de verschillende arrestaties van verzoeker, zonder vast te stellen dat deze arrestaties ongeloofwaardig zouden zijn.

Men kan moeilijk beweren dat er in hoofde van verzoeker geen vrees tot vervolging bestaat indien men tegelijkertijd vaststelt dat hij verschillende keren werd gearresteerd op basis van zijn deelname aan betogingen. De bestreden beslissing stelt niet dat men verzoeker niet gelooft waar hij beweert verschillende keren gearresteerd te zijn omdat hij deelnam aan betogingen.

Men kan dan ook niet zomaar stellen dat verzoeker, als loutere sympathisant, geen problemen zou kennen. Men neemt aan dat hij inderdaad verschillende keren werd gearresteerd. Alleszins staat nergens in de bestreden beslissing te lezen dat het verhaal van verzoeker op dit punt ongeloofwaardig zou zijn. Men dient dus vast te stellen dat verzoeker verschillende keren werd gearresteerd louter en alleen op basis van zijn deelname aan betogingen. Verzoeker loopt derhalve een risico op vrijheidsbeneming en mogelijks andere vervolgingen louter en alleen op basis van zijn politieke voorkeur.

Voor verzoeker was de continue dreiging op arrestatie, louter en alleen wegens voorkeur voor een politieke partij, een reden om zijn land te ontvluchten, uit vrees voor verdere onrechtmatige arrestaties en onredelijke behandeling.

Verzoeker heeft tijdens de procedure getracht om bijkomende stukken te verzamelen die zijn verhaal kunnen bewijzen. Inmiddels is nog een document toegekomen van zijn advocaat, waarin bevestigd wordt dat verzoeker bij de betogingen in 2004 werd gearresteerd en zelfs gemarteld. Hetzelfde gebeurde in 2008. De raadsman van verzoeker bevestigt dat hij onder moeilijke omstandigheden de invrijheidstelling van verzoeker heeft bekomen. (stuk 3)

De advocaat bevestigt verder dat verzoeker bij een terugkeer naar Kameroen opnieuw gearresteerd zou worden en van zijn vrijheid wordt beroofd. Volgens hem is verzoeker één van de activisten die gevisceerd wordt.

Gelet op dit document, hetgeen een bewijs vormt van het asielrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging, is de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd en dringt zich een hervorming van de beslissing op, waarbij verzoeker erkend wordt als vluchteling."

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster zet op generlei wijze uiteen op welke

wijze het artikel 52 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.3. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

2.4. Wat betreft verzoekers argument dat de motivering tegenstrijdig is, omdat ze enerzijds vermeldt dat verzoeker, die als loutere sympathisant deelnam aan een aantal betogingen, geen risico loopt, en anderzijds melding maakt van een aantal arrestaties, zonder dat wordt vastgesteld dat zijn verklaringen daarover niet geloofwaardig zijn, dient als volgt te worden geoordeeld:

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop een beslissing inzake haar asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

2.7. Verzoeker steunt zijn asielrelaas op grond het feit dat hij als sympathisant van het SDF deelnam aan een aantal betogingen, naar aanleiding daarvan 2 keer werd gearresteerd en gevangengenomen en de derde betoging ontvluchtte toen de politie werd ingezet.

2.8. Determinerend bij het onderzoek van zijn asielaanvraag is de vaststelling, zoals dat ook reeds werd aangegeven in de bestreden beslissing, dat uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, afkomstig van de documentatie- en researchdienst CEDOCA, blijkt dat het SDF een legale politieke partij is en dat er geen sprake is van vervolging door de overheid op basis van het lidmaatschap van deze partij (adm. doss. stuk 14, landeninformatie, p.1-2). Enkel actieve militanten, dus geen gewone leden die zich niet profileren door politieke activiteiten, kunnen slachtoffer worden van pesterijen, bedreigingen, discriminatie en langere opsluiting na administratieve aanhoudingen. Daarenboven blijkt uit dezelfde informatie dat John Fru Ndi, de oprichter van het SDF, zelf gezegd heeft dat niet al zijn leden geïntimideerd werden, en dat Amnesty International in 2009 schreef dat het aantal aanhoudingen van SDF-leden erg waren verminderd tijdens de vorige jaren.

2.9. Verzoeker verklaarde onmiskenbaar enkel een sympathisant te zijn van het SDF, zelfs geen gewoon lid, laat staan een actieve militant. Nu hiervoor reeds werd gesteld dat uit de stukken blijkt dat enkel actieve militanten mogelijks problemen kunnen ondervinden komt het aan hem toe om, in weerswil van de objectieve informatie in het administratief dossier, aannemelijk te maken dat hij als louter sympathisant wél een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade zal lijden bij terugkeer.

2.10. Wat betreft zijn deelname aan de betogingen van 2004 en 2008 en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid stelt de Raad, op aangeven van de verwerende partij, in eerste instantie vast dat verzoeker dienaangaande geen enkel bewijskrachtig stuk kan voorleggen en verder verklaarde dat hij verklaarde na zijn beweerde vasthoudingen nooit van enig feit in beschuldiging werd gesteld, dat hij telkens zonder gevolg werd vrijgelaten, en daarna geen problemen kende met de autoriteiten. Op grond van deze vaststellingen, en het gegeven dat verzoeker na de vermeende gebeurtenissen in Kameroen is gebleven, samen gelezen met de informatie uit het administratief dossier zoals die hiervoor reeds werd samengevat, moet worden geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. Wat betreft de manifestatie van mei 2010 verklaarde verzoeker deze te zijn ontvlucht vanaf het ogenblik dat de politie werd ingezet, en stelde hij geen weet te hebben van een arrestatiebevel jegens hem, geen tastbaar bewijs te hebben dat hij toen werd gezocht en geen enkel bewijs te hebben of hij actueel nog zou worden gezocht in Kameroen.

2.11. In het licht van het geheel van de motieven, en bij gebrek aan bewijs van het tegendeel van de objectieve informatie waarover hij beschikte, kon de commissaris-generaal dan ook genoegzaam besluiten dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Waar verzoeker stelt dat de motivering tegenstrijdig is, dient dan ook te worden opgemerkt dat hij uit het oog verliest dat er in de bestreden beslissing vooreerst wordt vastgesteld dat gewone sympathisanten van het SDF niet worden vervolgd, en dat de verdere motivering van de bestreden beslissing –waarbij de nadruk wordt gelegd op het feit dat geen concrete elementen worden aangebracht die wél zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging- dan ook dient te worden gelezen in het licht van dat uitgangspunt. Verzoeker stelt dan ook verkeerdelijk dat door de verwerende partij wordt aangenomen dat hij verschillende keren werd gearresteerd: de verwerende partij verwijst louter naar verzoekers verklaringen. Niettegenstaande het feit dat niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat de feiten niet geloofwaardig zouden zijn, wordt, het weze herhaald, genoegzaam geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van de commissaris-generaal van de documenten die hij tijdens het gehoor neerlegde niet betwist, zodat de Raad dit onderdeel van de motivering overneemt.

2.13. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een document met hoofding “*Belize law firm*” en getiteld “*affidavit/attestation of support for the persecution of A. E. A.(...), born on the (...) at (...)*”. Het document is echter een gewone kopie, bovendien geschreven op vraag van verzoeker en heeft aldus geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Het stuk doet derhalve geen afbreuk aan de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

2.14. Het enig middel is niet gegrond.

2.15. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS